

WSPOMNIENIE w pierwszą rocznicę śmierci

JERZY SADOWSKI 1932 - 2001

*„Istnieje cisza,
której świat
nie może zakłócić.”*

Kresowianin z urodzenia - łodzianin z wyboru. Urodzony w Dołhinowie na wileńszczyźnie (11marca 1932 r.), lata okupacji spędził w Wilnie. Powojenny exodus byłych kresowian zakończył we Wrocławiu - o tyle szczęśliwie, że odnalazł w tym mieście od lat niewidzianego ojca. Młodość spędził w Rabce, u podnóża Tatr gdzie narodziła się Jego wielka miłość do gór, obecna później w całym Jego życiu.

Studiował architekturę na Politechnice Krakowskiej, którą ukończył w 1957 roku i bezpośrednio po uzyskaniu dyplomu przeniósł się do Łodzi, z którą związał się na stałe. W latach 1957 - 71 pracował kolejno : w Wojewódzkiej Pracowni Urbanistycznej, Miejskiej Pracowni Urbanistycznej - jako projektant oraz w Miastoprojekcie - Łódź Miasto - jako kierownik pracowni. Doskonalił również swoje umiejętności zawodowe kończąc studia specjalistyczne w zakresie urbanistyki na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. W latach 1972 - 76 pełnił funkcję Głównego Architekta Województwa Łódzkiego, a w następnych latach funkcje dyrektora i generalnego projektanta kolejno w Biurze Programowania i Projektowania Rozwoju Łodzi, Regionalnej Pracowni Urbanistycznej oraz - do końca swoich dni - w Biurze Planowania Przestrzennego Województwa Łódzkiego.

Był wspaniałym człowiekiem o wszechstronnych zainteresowaniach, znakomitym urbanistą, obdarzonym ogromną wiedzą i niezwykłą pasją zawodową, którą przez 44 lata pracy projektowej poświęcił Łodzi i województwu łódzkiemu. Był autorem i współautorem szeregu projektów osiedli i zespołów mieszkaniowych w Łodzi, a wśród nich m. in. projektu zespołu mieszkaniowego Teofilów „C” (osiedle im. M. Konopnickiej), za który otrzymał I nagrodę

w plebiscyście mieszkańców m. Łodzi na najlepsze osiedle trzydziestolecia, koncepcji zespołów mieszkaniowych „Retkinia”, „Wielkopolska B” i „Nowa Wysoka”, projektu systemu prefabrykowanego budownictwa handlowo - usługowego na terenie Łodzi. Był także autorem planu zagospodarowania przestrzennego powiatu skierniewickiego, za który w 1959 r. otrzymał nagrodę II stopnia Prezesa (Ministra) Komitetu ds. Urbanistyki i Architektury oraz generalnym projektantem planu zagospodarowania przestrzennego Łódzkiego Zespołu Miejskiego - nagroda I stopnia Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska (1977 r.).

Wybitne osiągnięcia zawodowe to także nagrody i wyróżnienia w kilkunastu konkursach urbanistycznych, których był współautorem. Najistotniejsze z nich to nagrody I stopnia : za centrum i dzielnicę mieszkaniową w Bełchatowie (1974 r.), dzielnicę mieszkaniową Opole Wschód (1967 r.) oraz śródmieście Dąbrowy Górniczej (1963 r.).

Jego szczególne zasługi w kształtowaniu przestrzeni urbanistycznej regionu łódzkiego zawarte są w kolejnych opracowaniach, których był generalnym projektantem od wspomnianego już planu zagospodarowania przestrzennego Łódzkiego Zespołu Miejskiego (1977 r.), poprzez projekt planu regionalnego województwa łódzkiego (lata 1987 - 88), studium zagospodarowania przestrzennego województwa łódzkiego (1997 - 98), aż po plan zagospodarowania przestrzennego województwa łódzkiego, zakończony niestety już bez Jego udziału.

Jego hobby zawodowym była również komunikacja. Namiętnie projektował coraz to nowe rozwiązania komunikacyjne, od bardzo ogólnych ale przemyślanych układów do szczegółowych rozwiązań. Pasjonował się autostradami. Z Jego inicjatywy zmienione zostały na bardziej korzystne dla m. Łodzi rozwiązania projektowe węzłów autostradowych: „Stryków I” na skrzyżowaniu autostrad A-1 i A-2, węzeł „Emilia” na autostradzie A-2 oraz przebieg autostrady A-1 przez m. Łódź. Z uwagi na dużą wiedzę i trafność rozwiązań był uznawany przez środowisko drogowców jako autorytet w sprawach transportu.

Zawsze był pasjonatem tego co robił - nikt nie znał województwa łódzkiego tak, jak On. Pełen zapału, wciąż poszukiwał nowych rozwiązań planistycznych. W swoich pracach ukazywał województwo łódzkie zawsze w szerszym kontekście, zwracając uwagę na jego strategiczne położenie w kraju i przestrzeni europejskiej. Wybiegał myślami daleko w przyszłość.

Był Szefem wymagającym i inspirującym do otwartego myślenia, a jednocześnie życzliwym i wyrozumiałym. Trudno nam było pogodzić się z Jego odejściem. Pozostanie w naszych wspomnieniach jako człowiek wielkiego serca, pasjonat gór i nart, oddany bez reszty urbanistyce i architekturze, wielki znawca regionu łódzkiego - jego piękna i historii.

Odszedł nagle, w pełni sił twórczych. Nie zdążył przekazać nam wszystkich swoich przemyśleń i uwag związanych z ostatecznym kształtem planu zagospodarowania przestrzennego województwa łódzkiego - naszego ostatniego wspólnego tematu - jak i swoich poglądów i refleksji związanych nie tylko z planowaniem przestrzennym ale z kompleksowym rozwojem naszego województwa i kraju. Mamy jednak nadzieję, że wcześniej zapisane intencje zostały przez nas właściwie odczytane i plan uchwalony w takim kształcie byłby przez Niego w pełni zaakceptowany. Mimo, że odejście bliskiej osoby często skłania do refleksji, że wiele tematów nie zostało poruszonych, wiele rozmów niedokończonych, to mamy nadzieję, że wpływ Jego osobowości i przekazane nam doświadczenia będą zauważalne w naszych dokonaniach zarówno w pracy jak i w życiu osobistym.

Zmarł 16 listopada 2001 roku. Na zawsze połączył się z ukochanymi górami.

Przyjaciele i najbliżsi współpracownicy